

22.9.2022

סבתא,

אני לא יודעת איך אפשר להפרד בכמה מילים על דף ובפורום כזה רחב. איך אפשר לסכם חיים שלמים של בנאדם שהיה כל כך משמעותי בשבילי. יש המון מה לספר ולהגיד עליך, אבל כשהתחתים רועמים המוזות שותקות, ועכשיו הם רועמים מאוד. אז אני לא אפרוש פה את סיפור חייך, למרות שזה סיפור מדהים של גבורה וחוכמה והקרבה ועוצמה, וגם לא את כל הזכרונות שיש לי ממך כי הם רבים מדי, אבל אני כן רוצה להגיד כמה מילים על הבנאדם שהיית.

סבתא, היית אשה מיוחדת במינה, מזן נדיר שכבר כמעט ולא קיים. תמיד דאגת לכולם והיית רגישה לסביבה אפילו אם זה היה על חשבון דאגה לעצמך. הייתה בך חוכמה ורגישות להבין את כל הפרטים הקטנים שמתחת לפני השטח, שלא נאמרים במפורש אבל לפעמים מצריכים תשומת לב.

חינכת אותנו לערכים, תמיד הפגנת סבלנות וסובלנות (או כמו שאת היית אומרת – טולרנטיות)

והדבר שאותי תמיד הכי הרשים זה שהייתה לך גישה מאוד מתקדמת ולא שמרנית לחיים, שלא מאפיינת אנשים מהדור שלך. אני זוכרת למשל איך בעשור שבין 20-30 הייתי מתחילה לשמוע מאנשים איך הסבתות לחצות בענייני חתונה ואני תמיד התגאיתי בך והייתי מספרת לכולם איך את אומרת לי שלא דחוף להתחתן ושאתי אתמקד בלימודים באוניברסיטה קודם.

אני לא יודעת אם את יודעת אבל תמיד התגאיתי בך, בכמה שאת חכמה עם יכולת ניתוח יוצאת דופן, באיך שאת מעודכנת במה שקורה בעולם, מעודכנת בפוליטיקה, שתמיד מעניין ונעים לדבר איתך, בזה שאת הרבה יותר מסבתא.

הבית שלך היה בשבילי בית שני, בהתחלה בתור ילדה כשגדלנו בקיבוץ ומאוחר יותר בתור בנאדם בוגר ואפילו גרתי אצלך תקופה לפני שהתגייסתי לצבא.

עכשיו קשה מאוד להכנס ולראות שאת לא שם.

ב-2018 כשטסנו לשנתיים לפוסט דוקטורט של אמרת לי לפני שנסענו "אני מרגישה שאנחנו נפרדות לעולמים", ואני החנקתי את הדמעות ואמרתי לך שאנחנו עוד נפגש ואת תהיי פה כשנחזור.

זה היה לפני 4 שנים, ולשמחתי צדקתי והספקנו עוד להתראות הרבה מאז.

עכשיו אנחנו באמת נפרדות, וזה לא נתפס שאני לא אראה אותך יותר, אבל אני מבטיחה שאני זוכרת הכל ואני לא אשכח.

אני אוהבת אותך,

נירת